

ARTTU

TUOMINEN

BLOED

BROEDERS

DE BESTE SPANNING UIT FINLAND

ARTTU TUOMINEN

Bloedbroeders

Deel 1 in de Rivierdelta-serie

De Fontein

Dingen die ik me herinner:

*De traag stromende Kokemäenjoki
Mijn vader voorovergebogen over zijn tekentafel in de woonkamer
Verse bloemen in een vaas
De geur van de bubbels die opstijgen uit de put
Midzomeravond 1991, toen de vreugdevuren een voor een
ontbrandden op de oevers van het meer*

Jou.

Proloog

‘En als ze hier nou huizen gaan bouwen?’ vraagt het tenerste jongetje terwijl hij op het rotsblok klimt en gaat zitten. Grote plakken mos laten los van de zijkant van de steen en vallen op de grond.

‘Hoe bedoel je? Hier, midden in het bos? Waarom zouden ze? Er loopt niet eens een weg naartoe,’ zegt de robuustere van de twee en hij trapt een spade in de grond. Het blad slaat door de moslaag heen op de harde morene.

‘Zevenentwintig jaar is een lange tijd, en dit is een mooi plekje. Als ik groot was, zou ik mijn huis op deze heuvel bouwen.’

‘Dan doe je dat maar,’ bromt de robuustere jongen; hij legt een grote plag heide aan de kant en hakt de wortels door met de spade. Dan steekt hij het blad opnieuw in het mos. ‘Hoe diep zullen we graven?’

‘Minstens een halve meter, zodat de vorst hem niet naar de oppervlakte kan duwen.’

‘Dan moet jij tussendoor ook graven. Godsamme, wat een hoop stenen.’

‘Ik de hersenen, jij de handen,’ zegt de tenerste grijnzend, maar toch springt hij van de rots en pakt hij de spade. Ze graven om beurten en leggen de grond in hoopjes naast het gat. Wanneer ze van mening zijn dat het diep genoeg is, leggen ze een oranje plastic cilinder op de bodem. Er stijgt een vochtige, zurige aardgeur op uit de kuil. Ze kijken even naar het gat, en naar de cilinder, en beginnen het dan weer met grond te vullen. Hun shirts worden nat, ze gaan steeds zwaarder ademen.

Als de kuil weer helemaal dicht is, zegt de tenerste jongen: ‘Ik wed om een ton dat ie daar over duizend jaar nog ligt, tot een of andere archeoloog hem vindt.’

‘Nee, we leggen een eed af,’ zegt de robuuste jongen. ‘Dan móéten we terugkeren om te kijken.’

‘Waar zweren we op?’

‘Op X.’

Ze pakken met gekruiste handen elkaars polsen vast en kijken elkaar in de ogen.

De robuuste jongen begint: 'Ik beloof en zweer dat wat er ook gebeurt, al heerst er oorlog of builenpest, dat we de schat die we vandaag hebben verborgen, over zevenentwintig jaar samen zullen opgraven.'

De tengere jongen gaat verder: 'En ik beloof en zweer dat ik de locatie van de schat nooit aan iemand anders zal verraden. En als een van ons tweeën in de tussentijd sterft, komt de ander hierheen om hem in zijn eentje op te graven.'

Het heeft geregend, en in het bos hangt een zware geur, een mengeling van hars, dennennaalden en grond. De zon dringt tussen de boomstammen door en verlicht de gezichten van de jongens. Zo staan ze daar een tijdje, zwijgend, nog steeds elkaars handen vasthoudend, luisterend naar de wind die de dennentoppen doet ombuigen, en ze proberen dat moment een plechtig karakter mee te geven.

'Voelde je het?' vraagt de tengerste van de twee.

'Wat?'

'Het ruisen.'

De robuustere knikt.

Terwijl ze weglopen draaien ze zich allebei nog een keertje om naar de rots, om naar de lichte vlek tussen de struiken te kijken.

I

DE MOORD

1

Najaar 2018

Pori, 9 november 2018

Antti zit in een leunstoel en staart dwars door de kamer heen naar de man. Hij strekt zijn hand uit naar een fles drank op de grond, neemt een grote slok en gaat door met staren. Buiten is het donker. Stormachtige windvlagen gonzen door de zoldering en laten het raamwerk van balken piepen en kraken. Er is heel wat volk bijeen. Antti draait de dop weer op de fles en zet die terug op de grond. Gelach, geroep. Iemand gaat naar buiten, mensen komen binnen. Een koude wind blaast hem in het gezicht. De branderige geur van sigaretten.

Bij de open haard staan een lange man en een vrouw. Antti staart naar de man. Zijn blik laat hem geen moment los. De man heeft een dikke buik die als slap deeg over zijn riem hangt. Het gezelschap barst in lachen uit, de buik wiebelt. Antti's blik kan het niet meer bijhouden, de stemmen verworden tot een brij. Alle bewegingen lijken vertraagd. Grote schaduwen op de muren.

De lange man legt zijn hand op een heup van de vrouw en vervolgens op haar achterwerk, laat zijn vingers onder haar rok glijden, biedt haar het bodempje van een fles wodka aan. De vrouw lacht kakelend en slaat de hand weg, drinkt de wodka. Hij pakt haar opnieuw vast, knijpt in haar achterwerk, fluistert iets, kneedt haar billen. Een sigaret huft in zijn mondhoek. De vrouw lacht, probeert zich los te wringen maar de man laat haar niet gaan, trekt haar naar zich toe. Ze kakelt weer, de hakken van haar schoenen klakken, haar enkels zoeken naar evenwicht. Ze duwt haar bekken naar hem toe totdat hun buiken elkaar raken. De met spataderen bedekte kuiten spannen zich aan, en nu staat ze toe dat de man haar hals kust, haar schouders, haar nek. Ze buigt haar hoofd achterover en sluit haar ogen. De man likt gretig haar hals, laat zijn lippen naar beneden

glijden, naar het rimpelige decolleté dat opwelt uit de halsopening van haar blouse.

Antti drinkt de fles leeg, draait de dop erop en komt overeind. Wankelend loopt hij door de menigte. Mannen, vrouwen, bekenden, onbekenden. Hij maalt er niet om. Iemand schreeuwt. Het geluid gaat dwars door zijn trommelvlies. Zijn gezicht voelt verdoofd, zijn blikveld golft. Hij ruikt alles scherper nu, de geur van ozon. Hij loopt naar het toilet, leunt met zijn voorhoofd tegen het beschot. Iemand rukt aan de deurkruk. Antti staart een moment naar zichzelf in de spiegel en begeeft zich dan weer in de menigte. Hij zoekt steun bij de deurpost en schuifelt naar de keuken. Het aanrecht buigt door onder de lege flessen. Hij drinkt water rechtstreeks uit de kraan.

Op een bijzettafeltje ligt een broodmes. Antti pakt het op en keert terug naar de woonkamer. Zijn blik registreert alles met een paar seconden vertraging. De schaduwen zijn gegroeid en hebben zich naar het plafond verplaatst. Ze zijn overal en ze bewegen zich. De man en vrouw bij de open haard likken elkaar nog steeds af. Ze wrijven hun bekkens tegen elkaar aan, de handen verdwijnen onder de rok en tussen de benen van de man. Nog meer naakte dij wordt zichtbaar.

Antti zoekt steun bij de muur en struikelt over een krukje, weet echter zijn evenwicht te bewaren. De lange man staat met de rug naar hem toe. Antti's vingers knijpen nog harder in het heft van het mes. De vrouw opent haar ogen en ziet hem komen. Hun blikken ontmoeten elkaar.

Het motregent. Antti rent door de duisternis. Het bos ruikt naar grond en rottende bladeren. De wind huult door de boomtoppen. Gehijg. Alles is in beweging. De bomen, de struiken, de lucht. De takken kraken terwijl ze breken, zijn benen begeven het. Antti valt voorover in het mos. Hij bezeert zijn hand, komt overeind, loopt door. Pijn. De dennennaalden krassen op zijn gezicht. Het water loopt in straaltjes van zijn haren naar zijn gezicht, zijn hals, zijn nek. De zwarte stammen van de bomen suizen aan hem voorbij, zijn handen en kleren zijn kleverig van het bloed. Antti weet dat ergens naast hem de zee moet zijn, niet al te ver weg. Hij ziet hem niet maar kan hem horen, ruiken. Ergens achter hem klinkt geschreeuw. Uiteindelijk dooft ook

het laatste sprankje licht uit. Antti is alleen.

Hij rent.

Rent.

Rent...

2

De waarnemend inspecteur van de recherche-eenheid van Pori, Jari Paloviita, keek uit het raam. Duisternis. De regen sloeg tegen het raam, de waterdruppels tekenden straaltjes op het glas die samenkwamen en rivieren vormden en als donkere strepen op Paloviita's gezicht weerspiegelden.

Hij keek op de klok. Vijf voor zes. Hij stond op, plaatste het gehoorapparaat wat beter in zijn rechteroor en begon zijn jas aan te trekken. Hij was nog niet aan het apparaatje gewend, dat hij inmiddels een maand of twee droeg. Het voelde alsof het uit zijn oor gleed, al deed het dat natuurlijk niet. Hij haatte het ding. Schaamde zich dat hij op veertigjarige leeftijd een gehoorapparaat nodig had, kreeg het gevoel dat mensen hem dommer vonden wanneer hij het droeg. *Een dove.*

Paloviita gaapte even. Zijn blik zocht de familiefoto op zijn bureau, die bijna precies een jaar geleden was genomen. Hij en Terhi in het midden, een arm om de meisjes heen geslagen. Op de foto lachte iedereen, hoewel Paloviita nog wist hoe lastig het was geweest zo'n opgewekte foto te maken. Hij bedacht dat de foto een leugen was, zoals het merendeel van alle foto's ter wereld. Ze lachten omdat mensen geacht worden te lachen als hun foto wordt genomen. Fotoalbums zijn een verzameling liegende glimlachjes.

Paloviita schrok op uit zijn mijmeringen omdat hij het gevoel kreeg dat iemand hem observeerde. Hij keek om zich heen en zag dat brigadier Henrik Oksman hem vanuit de deuropening in de gaten hield. Paloviita verschoot even.

'Christene, wat laat je me schrikken. Kom binnen, ik wilde net de deur uit gaan.'

Oksman kwam de kamer in. Oksman, die achter zijn rug om de Stier werd genoemd, was een aantal jaar jonger dan Paloviita, lang en zo droog als een sparrentak. Hij had een smal, hoekig gezicht, dunne lippen en priemende zwarte ogen, die iets wreeds hadden als ze je aanstaarden. Paloviita en Oksman vormden sinds een paar jaar een team, maar nu was Paloviita waarnemend inspecteur en dus de

superieur van Oksman; een gevolg van het feit dat het hoofd van hun eenheid, Juhani Heinonen, met verlof was. Het was daarom een beetje een vreemde situatie, en pas na de jaarwisseling zou alles weer als voorheen worden, wanneer Heinonen terugkeerde op het werk.

Paloviita zette zijn werktelefoon uit en legde die naast de laptop en de stapel papieren op zijn bureau. Hij keek Oksman vragend aan.

‘Man neergestoken in Ahlainen, het slachtoffer is overleden,’ zei Oksman. ‘De verdachte heeft de benen genomen.’

Paloviita vloekte in gedachten maar trok zijn jas niet uit. Hij liet Oksman verder praten en wierp een blik naar buiten. Daar woedde een rasechte herfststorm.

‘De plaats delict ligt afgelegen, in Korpholma, een flink stuk van de hoofdweg. Een zomerhuisje vol met dronken volk. Twee patrouilles en het forensisch team zijn al onderweg.’

‘Oké,’ zei Paloviita terwijl hij naar de klok keek, die exact zes uur aanwees. ‘Zijn er ooggetuigen? Weten we al naar wie we op zoek zijn?’

Oksmans blik rustte de hele tijd op de ogen van Paloviita. ‘Een naam hebben we niet, maar veel aanwezigen hebben de steekpartij gezien. Zoals ik al zei, er lopen nogal wat mensen rond. De mes-sentrekker is het bos in gevlucht. Een van de patrouilles heeft een hond bij zich.’

‘Oké,’ zei Paloviita nogmaals, en hij probeerde iets zinvol te bedenken om te zeggen. Zijn hersenen waren totaal bevroren. Oksman stond duidelijk op instructies te wachten en het zwijgen duurde onaangenaam lang.

Uiteindelijk was Oksman degene die de stilte verbrak. ‘Het kan ook zijn dat er helemaal geen voortvluchtige is.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Misschien is er helemaal niemand op de vlucht geslagen. Misschien is de dader nog steeds in het huisje en is de man die in het bos is verdwenen alleen maar een verzinsel.’

‘Juist. Precies,’ zei Paloviita terwijl hij een geeuw probeerde te onderdrukken. Dat mislukte echter, en de gaap ontsnapte dubbel zo opvallend uit de holte van de elleboog waarmee hij hem poogde aan het zicht te onttrekken. ‘Ik moet naar huis, heb een afspraak,’ ging hij verder; hij merkte dat hij zichzelf stond te rechtvaardigen. Oksmans blik liet hem geen moment los.

‘Het is jouw onderzoek. Is Linda er nog?’ vroeg Paloviita.

‘Ja.’

‘Ga er samen op af. Jullie weten wat er gedaan moet worden. Neem ooggetuigenverslagen op en zorg ervoor dat de technische recherche het onderzoek op de plaats delict niet verknoeit. Hoe meer honden jullie ter plaatse hebben, des te beter, maar iedereen moet een kogelvrij vest en een helm dragen.’

Oksmans wangspieren spanden zich. ‘Het is kloteweer.’

‘Inderdaad. Wie is de dienstdoende technisch rechercheur?’

‘Raunela.’

‘Mooi, die is eraan gewend bij alle weersomstandigheden te werken.’ Paloviita keek opnieuw naar de klok. ‘Maar nu moet ik er echt vandoor. Eigenlijk had ik al onderweg moeten zijn. Ik neem mijn werktelefoon mee. Je kunt me altijd bellen, wanneer en om welke reden dan ook.’ Hij griste zijn telefoon mee en knoopte zijn jas dicht.

Oksman knikte en liep de gang in. Paloviita vloekte in gedachten. Eigenlijk moest hij blijven. Natuurlijk moest hij dat, en Oksman wist het. Er was een moord gepleegd, de verdachte was spoorloos, mogelijk gewapend en gevaarlijk – en hij, Paloviita, had de verantwoordelijkheid. Hoewel de zaak kat in ’t bakkie leek te zijn – een steekpartij onder invloed van alcohol in een privéwoning – kon de situatie in een oogwenk een andere wending nemen. Wellicht was het nodig het gebouw te omsingelen of geweld te gebruiken. Alles was mogelijk als er sprake was van iemand die zichzelf in een hopeloze situatie had gemanoeuvreerd. Hij zou op kantoor moeten blijven totdat de verdachte was ingerekend. Als er gewonden vielen, zouden alle blikken zich als eerste op hem richten.

Maar het was al na zessen en het papmoment van de meisjes naderde. Als hij te laat kwam daarvoor had je de poppen aan het dansen. Terhi had een feestje van haar werk die avond en hij had beloofd voor alle bedtijdrituelen te zorgen. Te laat thuiskomen zou tot het soort confrontatie leiden waarvoor hij gewoon geen puf meer had. Niet nu althans, niet vanavond. Bovendien hadden Henrik Oksman en Linda Toivonen de teugels in handen, en een beter team kon hij zich niet wensen. Beiden waren minstens zo competent als hij. En hij had beloofd de hele avond bereikbaar te zijn.

Paloviita deed het licht uit in zijn werkkamer en liep de gang in

naar de lift. Hoewel alles eigenlijk in orde moest zijn, bleef het hem dwarszitten dat hij naar huis ging. Hij drukte op het knopje voor de begane grond. Er was iets met deze zaak wat hem een slecht voor gevoel gaf. Toen schudde hij het gevoel van zich af. Het kwam gewoon doordat het zijn eerste moord was in de rol van leidinggevende.

Meteen bij de ingangdeur sloeg hem een ijzige windvlaag in het gezicht. Christene, wat een storm. Toen hij nog binnen zat had hij niet beseft dat het zulk slecht weer was. Ineengedoken rende hij naar de auto, maar toch was hij al doorweekt nog voordat hij achter het stuur plaatsnam. Hij dacht aan Henrik Oksman en Linda Toivonen, en aan alle andere medewerkers: de technisch rechercheurs, de geüniformeerde agenten die gedwongen zouden zijn in deze weersomstandigheden in het donkere bos te ploeteren. Hij voelde een heel klein beetje leedvermaak. Behalve het salaris zaten er nog meer goede kanten aan de positie van leidinggevende. Jazeker, hier kon hij best aan wennen.

3

Toen Paloviita thuiskwam stond Terhi hem al op te wachten in de gang, gehuld in haar feestkleding. Ze had haar haar in een knotje samengebonden, met uitzondering van enkele krullen die langs haar slapen vielen. Haar make-up was donkerder dan normaal, en aan haar oren hingen grote pareloorbellen. De oorbellen die Paloviita voor haar had gekocht toen ze tien jaar getrouwd waren; de oorbellen die ze nooit droeg als ze samen uitgingen, maar wel altijd wanneer ze met vriendinnen op stap ging.

Paloviita rook de mengeling van parfum en haarlak die in de woning hing. Hij trok zijn jas en schoenen uit in het tochtportaal en liep de gang in. ‘Je ziet er mooi uit,’ zei hij met een glimlach, maar die werd niet beantwoord.

‘Het is al ik weet niet hoe laat. Moest je ook vandaag weer zo nodig tot het allerlaatste moment op je werk rondhangen, hoewel je wist dat ik de deur uit ga?’

Paloviita’s glimlach bevroor. Hij keek naar de klok aan de muur van de keuken. Het was halfzeven, een paar minuten voor zelfs.

‘Ik zei toch dat ik er op zijn laatst om halfzeven zou zijn?’

Terhi reageerde niet, stoof de badkamer in en begon haar make-up bij te werken.

‘Hoe laat kom je thuis?’

‘Het feest eindigt om één uur, maar misschien ga ik nog ergens iets drinken daarna. Je hoeft niet op te blijven.’

‘Waar was het feest ook alweer?’ vroeg Paloviita.

‘Pappie!’ gilden de meisjes terwijl ze vanuit de speelkamer de gang in stormden. Paloviita pakte hen op, draaide een paar rondjes en zette hen weer op de grond. Hij gaf hun allebei een zoen op een wang en haalde een hand door hun haar. De meisjes bleven aan zijn broekspijpen hangen.

De koplampen van een auto veegden over het keukenraam, en Paloviita keek naar buiten. Op de oprit, gegeseld door regen, stond een vrij nieuwe BMW. De lichten schenen rechtstreeks op

het raam, zodat hij de chauffeur niet kon zien.

‘De auto is er!’ riep hij tegen Terhi; die klikte het poederdoosje dicht in de badkamer, stopte het in haar handtas en begon haastig haar lange wollen jas aan te trekken. Ze graaide verwoed in de kasten in de gang en het tochtportaal. De auto toeterde. ‘Waar is mijn paraplu?’

Paloviita strekte zich uit om die uit het bovenkastje in de hal te pakken. Terhi griste hem uit zijn hand en trok snel haar hoge leren laarzen aan. Paloviita liep naar de deur om afscheid te nemen en probeerde haar een zoen te geven, maar zijn vrouw duwde hem aan de kant en zei met een glimlach: ‘Je ruïneert m’n make-up.’ Toen opende ze de voordeur, en vanuit de deuropening riep ze nog: ‘Denk aan de vitamine D-druppels van de meisjes, die staan op de bovenste plank in de voorraadkast.’

‘Wees voorzichtig,’ zei Paloviita nog, maar Terhi hoorde dat niet meer omdat de deur dichtviel. Paloviita liep naar de keuken en keek toe terwijl Terhi, gebukt onder de paraplu en haar kapsel beschermend, naar de bijrijderskant rende en instapte. De BMW reed achteruit de straat op. Paloviita probeerde een glimp van de chauffeur op te vangen maar zag alleen diens silhouet, toen de auto onder een straatlantaarn door reed. Water spatte op uit de plassen terwijl de wagen vaart maakte. Paloviita bleef bij het raam staan tot de rode achterlichten aan het eind van de straat uit het zicht verdwenen. Toen pakte hij een post-itblok van het bijzettafeltje; hij noteerde het kenteken van de auto met een balpen en stopte het briefje in een zak van zijn spijkerbroek. De wind opende de deksels van de brievenbussen langs de straat, wat eruitzag als de snavels van hongerige vogeljonkies.

De regen hield maar niet op, nam zelfs nog toe in de loop van de avond. Hetzelfde gold voor de wind, die op het dak en langs de dakranden float alsof iemand stond te gillen. Het woonerf leek wel een stromende rivier. Paloviita liet de meisjes in de jacuzzi badderen. Zelf zat hij al die tijd op een van de saunabanken, om hen in de gaten te houden en tegelijkertijd de krant te lezen. Op pagina 5 kwam hij zijn eigen naam tegen. Dat hield verband met een moordzaak die binnenkort voor de rechtbank zou komen en die veel aandacht had gehad in de media. Voordat hij waarnemend inspecteur was geworden had hij het onderzoek in de zaak geleid. Toen de meisjes klaar waren met baden kookte hij pap, maar toen hij die liet aanbranden smeerde

hij een paar boterhammen bij wijze van avondmaaltijd. In de tijd dat hij bezig was de slaapkamers klaar te maken voor de nacht, hadden de meisjes de hele speelkamer overhoopgehaald. De inhoud van alle dozen met speelgoed lag als een berg midden in de kamer. Het was één grote chaos van knuffelbeesten, legoblokken, barbiepoppen en pony's. In eerste instantie probeerde Paloviita het speelgoed te sorteren, maar uiteindelijk gooide hij alles door elkaar in de bakken. Terhi mocht de warboel morgen uitzoeken; het was ook haar beslissing geweest alles in afzonderlijke bakken te bewaren.

Het laatste halfuur voordat de kinderen naar bed moesten voltrok zich met een slakkengangetje. De meisjes brachten onophoudelijk speelgoed naar de woonkamer, en Paloviita droeg het in hetzelfde tempo weer terug. Ze hadden op de bedden gesprongen en de lakens lagen op een hoopje, de dekens en kussens waren door elkaar geschud. Af en toe klonk het getik van een secondewijzer, als een diesellocomotief die langzaam vaart maakt. Van tijd tot tijd controleerde Paloviita zijn werktelefoon, maar die bleef zwijgen. Nadat hij de meisjes eindelijk in slaap had gekregen klikte hij een blikje Amstel open, en toen pas zag hij het ongeopende flesje vitamine D op de bovenste plank in de voorraadkast. Hij draaide de verzegelde schroefdop open en zette het flesje toen weer terug. De training die hij voor de functie van leidinggevende had genoten wierp vruchten af.

Paloviita ging op de bank zitten, zette de tv aan om naar History Channel te kijken en zapte toen wat tussen de kanalen. Het was tijd voor het avondjournaal. De economie begon aan te trekken en de rente steeg weer. Paloviita grimaste. De recessie was hem goed uitgekomen vanwege de lage rentestand, maar nu leek het er akelig veel op dat daar een eind aan kwam. Goed voor velen, slecht voor hem. Hij zette de tv uit, controleerde of de meisjes goed onder de dekens lagen, liep de trap op naar boven, trok zijn kleren uit en ging slapen. De regen trommelde op het dak.

In zijn droom liep hij door een weide waar het gras tot aan zijn oksels kwam. De middagzon warmde zijn wangen, de kleuren brandden onwerkelijk fel. Honderden insecten. Vlinders, libellen. De vliegen kleefden op zijn huid, drongen zijn ogen binnen, zijn mond.

En al die tijd zat hem een vreemde gedachte dwars. Iets wat van

buiten de droom afkomstig was, van ver weg en door iemand anders gestuurd.

Kosmische ruis.

De tijd bestond niet in de droom, alles stond stil – en het enige wat bewoog was hij.

Omdat hij door de tijd reisde.

Paloviita spreidde zijn handen en liet die door de grashalmen beroeren. De zwaluwen doken achter de insecten aan, laag boven de grond. De weide strekte zich in alle richtingen tot in het oneindige uit, als een prairie. De wolken dreven boven die oneindigheid als een armada.

Opnieuw drong een vreemde gedachte door de droom heen, verontrustend en versluerend als de schaduwen van die wolken.

Hij was een vreemdeling op een reis door de tijd.

In het gras verrees een huis dat lang geleden al in de steek was gelaten. De verf op de muren was afgebladderd, de planken bungelden er treurig bij, de raamopeningen staarden leeg in de verte. De horizon schommelde.

Hij reisde door de tijd op een balpen, en de radio speelde kosmische ruis.

In zijn droom hoorde Paloviita het gegil van een meisje. De schreeuw klonk angstaanjagend, afgrijselijk, en drong zich door de tijdplooien heen zijn bewustzijn binnen. Ineens was hij wakker. Zijn huid was klam van het zweet, de haartjes op zijn armen stonden overeind.

Sara riep in haar slaap, maar zweeg vervolgens. De regen sloeg tegen het blikken dak. Paloviita luisterde of Sara weer zou gaan huilen, maar het bleef stil in huis. Het was halfvijf 's ochtends. Terhi's kant van het bed was leeg. Hij schrok pas opnieuw wakker toen hij Terhi hoorde binnenkomen. Die liep echter niet naar boven maar legde zich op de zitbank te slapen.

De wind kwam en ging in golven.

Dit is het eerste deel in de Rivierdelta-serie.
Eerste druk februari 2022

Oorspronkelijke titel *Verivelka*

Oorspronkelijke uitgever Werner Söderström Ltd (WSOY), Helsinki, Finland

Published by arrangement with Bonnier Rights, Helsinki, Finland

Copyright © 2019 Arttu Tuominen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Annemarie Raas

Omslagontwerp en -illustratie © Studio Jan de Boer, Utrecht

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 5455 3

ISBN e-book 978 90 261 5456 0

ISBN luisterboek 978 90 261 5457 7

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.